

חברותא

שַׁבַּת פְּרָשַׁת בֵּא, ו' שִׁבְט הַתְּשַׁפ"ג

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

"בְּאִתִּי לְגַנִּי, אֲחוֹתִי פֶלֶה"

הַמֶּאֱמָר הָאַחֲרוֹן וְהָרִאשׁוֹן

שְׁלִיחַ/ה: גַּם הַשָּׁנָה, נִלְמַד קִטְעִים מֵהַמֶּאֱמָר "בְּאִתִּי לְגַנִּי" כַּהֲכַנָּה לַיּו"ד שְׁבֻט, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַרְבֵּי הַרְי"צ וְיוֹם קְבֻלַּת הַנְּשִׂאוֹת עַל-יַדֵּי הַרְבֵּי נְשִׂיא דוֹרְנוּ.

טַרְחַם הַסְּתַלְקוֹתוֹ, בְּשָׁנַת תַּש"י, רָשַׁם הַרְבֵּי הַרְי"צ 'הַמְּשֻׁךְ' מֵאֲמָרִים בֶּן עֶשְׂרִים פְּרָקִים, שֶׁהָרִאשׁוֹן שְׁבֻחָהּ "בְּאִתִּי לְגַנִּי" נוֹעַד לְלִמּוּד בְּשַׁבַּת-קִדְשׁ יו"ד שְׁבֻט, יוֹם הַסְּתַלְקוֹתָהּ שֶׁל הַרְבַּנִּית רַבָּקָה, אֲשֶׁת אֲדָמוֹר מִהַר"ש.

לְמַעֲשָׂה, כְּשֶׁנִּגְשׂוּ הַחֲסִידִים לְלִמּוּד הַמֶּאֱמָר בְּשַׁבַּת-קִדְשׁ בְּבִקְרָה, לְפָנֵי תַּפְלַת שְׁחָרִית, הָיָה זֶה כְּבָר אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַרְי"צ, שֶׁאַרְעָה בְּאוֹתוֹ בִּקְרָה.

שָׁנָה לְאַחַר מִכּוֹן, בְּיו"ד שְׁבֻט תַּש"י, אָ, קוֹבֵל עַל עֲצָמוֹ הַרְבֵּי אֶת הַנְּשִׂאוֹת כְּאֲשֶׁר פָּתַח בְּאֲמִירַת הַמֶּאֱמָר הָרִאשׁוֹן שֶׁלוֹ שְׁנָסַב גַּם הוּא עַל הַפְּסוּק "בְּאִתִּי לְגַנִּי". וְכָךְ, בְּכָל שָׁנָה הָיָה הַרְבֵּי מְבַאֵר בְּתַאֲרִיךְ זֶה פֶּרֶק אַחַר מִתּוֹךְ הַמֶּאֱמָר הַמְּקוֹרֵי שֶׁל הַרְבֵּי הַרְי"צ.

הַגֵּן' שֶׁל הַשֵּׁם

חֲבָרוֹתָא: בְּמֵאֲמָרוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַרְי"צ הוּא מְסַבֵּיר, עַל-פִּי הַמְדַרְשׁ, שֶׁהַפְּסוּק

myshliach.net

תּוֹדִיתִנוּ נִתּוּנָה לַמַּעֲרַכַת 'נִשְׁמַתָּא דְאורייתא'
עַל עֲזָרַתְם וְהַסְכַּמַתְם בַּהֲדַפְּסַת הַחֹמְרִים

משיר-השירים "באתי לגני אחותי כלה" מדבר על מתן-תורה (הדור השביעי מאברהם אבינו) שאז ירדה השכינה חזרה לעולם הזה החמרי, שהוא בעצם 'גנו' – המקום העקרי של הקדוש-ברוך-הוא.

מדוע פאן הוא המקום העקרי? כיון שתכלית בריאת העולם מלכתחלה הייתה כדי שתשרה בו השכינה, וכך גם לפני הטא עץ-הדעת שרתה השכינה בעולם.

החטאים גרמו לסלוק השכינה מהעולם ואלו הזכויות של שבעה הדורות מאברהם אבינו ועד משה רבנו החזירו את השכינה לעולם, במתן-תורה. בהמשך לכך, אמר הרבי במאמר של 'קבלת הנשיאות' – יו"ד שבט תשי"א – שהדור שלנו הוא 'הדור השביעי' מאדמו"ר הזקן והוא הדור שתפקידו להביא את הגאולה בפעל.

עצי שטים

שליח/ה: היכן שרתה השכינה שירדה לעולם בעת מתן-תורה? במשכן ולאחר מכן בבית-המקדש.

את עבודה זו אנו צריכים לעשות גם כיום, בבית-המקדש הפרטי, שבלבו של כל יהודי, כדי שתשרה בו השכינה:

עבודת הקרבנות – מסמלת אצל האדם את ההתקרבות האישית לה' על-ידי 'הקרבנות' הנפש הבהמית, שלא תעסק בחמירות אלא באהבת השם.

המשכן היה עשוי מ"עצי שטים" – 'שטה' זה גם מלשון 'שטות'. ומה הקשר בין שטות לבין בנית המשכן האישי שלנו?

יש ויש

חברותא: שטות הוא משהו לא נורמלי. לא רגיל. יש את הדרך הישרה והרגילה וכל נטיה מהדרך לצד ימין או לצד שמאל מכנה בשם שטות.

אבל – והאבל הוא גדול – לא כל שטות היא שלילית. כפי שנלמד היום, יש גם שטות חיובית. השטות השלילית היא הפתוי של היצר הרע שרוצה לגרם לנו להפסיד את הקשר עם השם בשביל 'הנאה לרגע' מתאוות עולם הזה. זו תהיה הרי שטות נוראה אם נשמע בקולו... אבל השטות החיובית פרושה לא להתפעל ממה שאומר העולם וללכת בתקף בדרך התורה והמצוות. בנושא זה עוסקת אות ה' של המאמר.

'שטות' של קדשה

שליח/ה: [התורה לא אומרת "ושכנתי בתוכו" – של המשכן, אלא "ועשו

לי מקדש – ושכנתי בתוכם” – בתוך כל יהודי שעושה בלב שלו משכן
להשם.]

כדי לבנות את המשכן האישי שלנו, עלינו להשתמש ב'שטות' של קדשה
– לא להתחשב במה שאנשים בעולם רגילים לעשות, אלא לדבק בקיום
התורה והמצוות מתוך התלהבות גדולה, כמספר בגמרא על רב שמואל
בר רב יצחק שהיה רוקד עם הדסים ביזו לכבוד החתן והפלה. זה היה
נראה כמעשה-שטות כיון שהוא היה תלמיד-חכם גדול וזה לא היה ראוי
לכבודו לרקד כך... אך דוקא בזכות מעשה זה, הוא זכה שאחר פטירתו ירד
עמוד-אש משמים והפריד בין מטתו ובין העם, להראות את גדל קדשתו.
כיון שהוא התנהג שלא כרגיל, הוא זכה לגלוי אלקות מיוחד. באשר אנו גם
נוהגים כך – ב'שטות דקדשה' – אנו זוכים להוריד את השכינה למטה.

לילדים המתקדמים בלמוד החסידות:

אבל מדוע נדרשת דוקא עבודה של "עצי שיטים" – 'שטות דקדשה' לצורך
בניית המשכן? למה לא מספיק לעבד את השם בדרך רגילה ונורמלית?

אנחנו והצפור שוים...

חברותא: ממשיך הרבי הריי"צ ומבאר:

**"ובאור הענין הוא דהנה אור אין סוף הרי לית מחשבה תפיסא ביה כלל, והוא
למעלה מגדר השגה..." –**

האור האין-סופי של הקדוש-ברוך-הוא, הוא דבר שאנחנו לא יכולים
להשיג אותו בדרך הרגילה. כמה שלא נהיה חכמים, עדין לא נוכל לתפס'
ולהשיג שום דבר מהאור העצום הזה. כמו שצפור הכי חכמה שבעולם אף
פעם לא תוכל להבין ראש של בן-אדם... אבל עוד הרבה יותר מכך. צפור
היא אמנם לא ברמה של בן-אדם, אבל שניהם בדרגת 'נבראים' של השם.

פה מדבר על הבדל (פער) הרבה יותר גדול. אנחנו הנבראים והשם הוא
הבורא, זה משהו שאין לנו שום אפשרות להבין ולהשיג אותו.

וכפי המסבר בתנ"א שלגבי השם, אפלו החכמים הכי גדולים הם כמו 'פתי'
שלא מבין, אלא רק עושה מתוך תמימות. ולכן אומר דוד המלך בתהלים:
'ואני בער ולא אדע' – אני לגבי השם, כמו אדם נבער מדעת שלא יודע
כלום. כמו בהמה שאינה בעלת שכל. ודוקא בזכות זה – בזכות שאני מבטל
את עצמי אליך והולך אחרריך בתמימות, לכן אני תמיד עמך.

להתחבר להשם

שליח/ה: מה יוצא? שעם השכל שלנו אי-אפשר להשיג את השם, אבל
דוקא על-ידי הבטול והתמימות אנחנו יכולים וזוכים להתחבר אליו. ולכן

צבאות השם

שליח/ה: בפרשה שלנו זוכים בני ישראל לצאת ממצרים ולראשונה הם נקראים בשם "צבאות השם". למה בני ישראל נקראים כך ומה התפקיד שלהם?

חברותא: הרבי הרי"צ מסביר על כך במאמר האחרון שלו – "באתי לגני" – שאנשי הצבא הם אנשי חיל, אבל צבא הוא גם קשור לזמן (כמו שכתוב "הלא צבא לאנוש עלי ארץ") וגם ליפי.

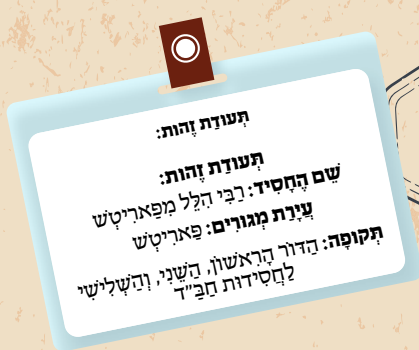
היפי הוא פאשר אנו מתחברים עם אנשים אחרים, ואנו גם מנצלים כל רגע כראוי בשביל לעשות את ה'מלחמה' של השם בעולם – לנצח את היצר הרע ולהביא את הגאולה.

שליח/ה: כפי שבמלחמה המלך מבזבז את כל האוצרות שלו בשביל לנצח – כך גם השם נותן לנו את כל האוצרות והכוחות הדרושים בשביל שנצליח להביא את הגאולה.

הלקח:

נתנהג כראוי לחיל בצבאות השם, ונביא את הגאולה!

(מעובד ע"פ המשך באתי לגני תש"י, אותיות י-יא)

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

הטלפון, הרדיו והלווין בשרות חב"ד

היום, כְּשֵׁשְׁעוּרֵי תוֹרָה מִתְפַּרְסְמִים בְּכָל דֶּרֶךְ אֶפְשָׁרִית וַיהוּדִים רַבִּים מִתְקַרְבִּים דְּוָקָא דֶּרֶךְ מְכֻשָׁרִים שְׂאִינִם נֶחֱשָׁבִים 'טְהוּרִים' כְּשֶׁלְעֲצָמָם, שִׁיטְתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי עֲלִיָּה לְמַדְנֵנוּ מִקֵּדָם בְּשִׂיחָה, הַפְּכָה לְנִחְלַת כָּלֵל הָעוֹלָם.

הָאֵם אַתֶּם מֵאֲמִינִים כִּי כְּשֶׁהַחֵל הַרְבַּ יוֹסֵל וַיִּנְבְּרָג לְמִסַּר שְׁעוֹר תִּנְיָא בְּרַדְיוֹ בְּנִי-יֹרְק, קָמוּ לְכֶךָ מִתְנַגְּדִים בְּאֲמָרָם שֶׁהַרְדְּיוֹ הוּא מְכֻשָׁר 'טְמֵא' שְׂאֲסוֹר לְהַפִּיץ תוֹרָה בְּאֲמָצְעוֹתָו..?

הִיָּה זֶה בְּשָׁנַת תש"כ. הַרְבֵּי עוֹדָד אֶת הַרְבַּ וַיִּנְבְּרָג בְּפִתִּיחַת הַשְׁעוֹר וּבְמִסִּירָתוֹ, הִשְׁתַּתַּף בְּסָפִית בְּמִמוֹן הוֹצָאוֹת הַשְׁעוֹר וְאָף הִיָּה מְגִיָּה אֶת הַחֲמֹר טָרָם מִסִּירָתוֹ. שְׁעוּרִים אֵלוֹ נִדְפְּסוּ בְּסִדְרַת הַסְּפָרִים 'שְׁעוּרִים בְּסִפֵּר הַתִּנְיָא'.

כְּעֵבֶר עֶשֶׂר שָׁנִים הֶצְטָרַף גַּם הַטֵּלְפוֹן לְשִׁרְוֹת הַפְּצַת הַמַּעֲיָנוֹת. בְּשָׁנַת תש"ל הִחֵלוּ לְשַׁדֵּר אֶת הַתְּנַעֲדוֹת הַרְבֵּי לְכָל רַחְבֵּי הָעוֹלָם בְּאֲמָצְעוֹת הַטֵּלְפוֹן. הַקְּרִיאָה 'שְׁדוֹר' הִיָּתָה מְעִיָּה אֶת תוֹשְׁבֵי כְּפַר-חב"ד בְּאֲמָצְעַת הַלֵּילָה וְכֵלָם הָיוּ נוֹטְלִים יְדֵיהֶם, מִתְלַבְּשִׁים בְּחַפְזוֹן וְרָצִים לְזֹאֵל שֶׁל הִשְׁיָכָה לְשִׁמְעַת אֶת הַשְּׁדוֹר.

חֲלָפוּ עֶשְׂרִים שָׁנִים נוֹסְפוֹת וְגַם מְכֻשָׁר הַלוּוִין הֶצְטָרַף לְמַהֲפַכַת הַקְּדוּשָׁה. הִחֵל מִחֲנֻכָּה תש"נ וּבְמִשְׁךְ הַשָּׁנִים הַבָּאוֹת, הַתְּכַנְסוּ רַבּוֹת יְהוּדִים בְּמוֹקְדִים שׁוֹנִים בְּרַחְבֵּי הָעוֹלָם וְהִשְׁתַּתַּפוּ בְּשְׁדוֹר חַי בְּאֲמָצְעוֹת הַלוּוִין – שֶׁהִיָּה אֶז חֲדוּשׁ גְּדוֹל... בְּמוֹקְדַת הַשְּׁדוֹר נֶעְרְכָה הַדְּלָקַת נִירוֹת ב-770 בְּהִשְׁתַּתַּפוֹת הַרְבֵּי, שְׁצָפָה בְּהַדְּלָקוֹת בְּרַחְבֵּי הָעוֹלָם וְנִשְׂאָ שִׂיחָה, כְּשֶׁהַצּוֹפִים בְּרַחְבֵּי הָעוֹלָם יָכְלוּ לְרֹאוֹתוֹן בְּאֶפֶן מִיָּדִי בְּעַת אֲמִירַת הַשִּׂיחָה. מַעֲמֵד זֶה זָכָה לְכַנּוֹי 'חֲנֻכָּה-לִי'.

בְּשִׂיחָה שְׁנִשְׂאָ הַרְבֵּי בְּחֲנֻכָּה תשנ"ב הוּא בָּאָר בְּאֶפֶן נִפְלָא כִּיֻּצַּד אָנוּ יוֹכֵלִים לְלַמֵּד הוֹרָאוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם מִהַלוּוִין...:

בְּאֲמָצְעוֹת הַלוּוִין מִתְאֲפָשֶׁר 'פְּרָסוּמִי נְסֵא' בְּקִנְיָה מְדָה עוֹלָמִי.

כְּעַת אָנוּ רוֹאִים כִּיֻּצַּד אָדָם יוֹכֵל לְהַשְׁפִּיעַ בְּמַעֲשָׂיו עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ. יִלְד מְדֻלֵּק נֶר-חֲנֻכָּה בְּמִקוֹם אֶחָד וְכָל הָעוֹלָם רוֹאָה זֹאת...:

הַלוּוִין נֶעַ בְּשָׁמַיִם וּמִשְׁדָּר לְכָל רַחְבֵּי הָעוֹלָם. הָאָדָם יוֹכֵל בְּאֲמָצְעוֹתוֹ 'לְחַבֵּר'

בין שמים לארץ...

בעזרתו מתאחדים יהודים מפל רחבי העולם ואף יכולים לעזור ולסייע איש לרעהו.

כיום, כבר לא תמצאו אמצעי תקשורת, שלא נעשה בו שמוש להפצת המעיינות חוצה... הגאלה קרובה מתמיד.

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות
לילדי השלוחים שע"י

